

BIANCA VAN STRIEN

Punt Nr 4

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

PROLOOG

Iets was anders. Babette opende haar ogen en draaide zich om naar Michiels plekje, maar dat was leeg. Op zich was dat geen hele grote verrassing. Omdat zij vaak veel later naar bed ging dan hij, was hij ook meestal al opgestaan voor zij wakker werd. Een enkele keer maakte hij dan een ontbijtje voor haar, maar dat was al lang geleden voor het laatst gebeurd en ook nu dacht ze niet dat dat er aan zat te komen. Ze slaakte een diepe zucht en kwam langzaam een beetje overeind. Behalve dan dat er geen kleren over de stoel aan Michiels kant hingen, was er verder niets vreemds aan de slaapkamer te ontdekken. Ze zou wel raar gedroomd hebben en zich nu nog een beetje gedesoriënteerd voelen. Het werd tijd dat ze echt wakker werd. Het was zaterdag, er zou veel te doen zijn in het restaurant. Een bruiloft met receptie en diner. Dat was altijd leuk.

In de badkamer ontdekte ze, dat de toiletspullen van Michiel er ook niet stonden en ze begon zich toch wat meer zorgen te maken, vooral omdat ze dat vreemde gevoel in haar maag nog steeds had en ze langzaam dacht, dat het niet met een rare droom, waarvan ze zich

niet eens kon herinneren dat ze hem gedroomd had, te maken zou kunnen hebben. Ze liep terug de slaapkamer door, de huiskamer binnen.

‘Michiel?’ riep ze en ze voelde zich daar wat raar bij, hem te moeten roepen, omdat ze niet wist waar hij was.

Er kwam geen antwoord en ze keek uit het raam. De parkeerplaats was helemaal leeg, haar auto stond niet waar ze hem de vorige middag had neergezet. Michiel was dus toch niet thuis en had haar auto meegenomen. Ze voelde zich helemaal moedeloos worden. De laatste tijd was hij vaak onderweg geweest, zonder dat hij haar had verteld waar naartoe. Eigenlijk had ze zich daar, tot nu, nooit zorgen over gemaakt. Hij was een volwassen man en in principe kon hij doen wat hij wilde. Nou ja, in zoverre dat niet inging tegen principes die bij het samenwonen hoorden. Ze liet zich op de bank zakken en fronste haar wenkbrauwen. Voor het eerst twijfelde ze eraan, of hij zich wel aan die principes had gehouden. Of hij haar trouw was, of hij nog wel van haar hield.

De laatste tijd hadden ze niet al te veel tijd meer met elkaar doorgebracht en van echt met elkaar praten, buiten de huishoudelijke en zakelijke dingen, was het niet zoveel gekomen.

Maar dat was er toch geen reden voor om te denken dat hij weg gegaan was en niet meer terug zou komen?

In plaats van onder de douche te stappen, wat het normale begin van haar ochtend was, opende ze zijn deel van de kast.

Leeg!

Al zijn kleren waren weg. Geschokt staarde ze er naar. Haar voorgevoel had dus geklopt. Michiel was weg. Zonder iets te zeggen of zelfs maar te laten merken, dat er iets niet klopte. Hoewel; als ze helemaal niets had gemerkt, zou ze misschien niet al meteen hebben geweten dat vandaag anders was begonnen dan anders. De moedeloosheid werd erger, er ontstond een grote brok in haar keel en ze begon nerveus door het huis te lopen en kasten open te trekken, op zoek naar persoonlijke spullen van de man waarvan zij had gedacht dat ze altijd samen mee zou zijn. Ze kon haar ogen bijna niet geloven, maar alles wat van hem was geweest, was weg. Net als haar auto...

1

Het kostte Babette moeite om niet in tranen uit te barsten toen ze door alle vijf de kale kamers liep, die nu leeg en zielloos leken. Niet alsof zij met veel plezier in dit appartement had gewoond. Met een woest gebaar veegde ze een traan weg en ze kreeg het voor elkaar om zich te vermannen. Het had geen zin om hier te blijven rondhangen en huilen, ze moest maken dat ze hier wegkwam om eindelijk met haar nieuwe leven te beginnen. Ze raapte de vuilniszak van de grond en sloot voor de laatste keer de voordeur. Langzaam liep ze de trap af naar het restaurant. Ze wist dat het afscheid hiervan nog veel meer pijn zou doen dan het van het appartement al had gedaan. Beiden waren dan ook onlosmakelijk met elkaar verbonden, maar het restaurant was het middelpunt van haar leven geweest, de grote droom die was uitgekomen en inmiddels weer aan diggelen. Terwijl ze door alle ruimtes liep, vroeg ze zich voor de zoveelste keer af hoe het had kunnen gebeuren, hoe ze het had kunnen toelaten? Maar het maakte ook niets meer uit. Het was te laat, hoe hard ze ook had gewerkt het afgelopen jaar, het restaurant was voor haar niet meer te redden

geweest en vandaag was daarvan het bewijs.

Het restaurant zag er netjes en opgeruimd uit. Alles was smetteloos schoon, daarvoor had ze gezorgd, de nieuwe eigenaar zou op haar werkwijze niets aan te merken hebben. Ze had ooit met het *Parkrestaurant* een goede naam gehad en ze wilde niet nog meer geroddel. Het was al erg genoeg dat de wildste geruchten inmiddels de ronde over haar deden: van een eiland in het Caribisch Gebied, gokproblemen tot alcohol. Over de waarheid: de man die al haar geld gestolen had, dat had ze nog van niemand gehoord. In de keuken, haar heiligdom, haar ooit zo veilige haven, kwamen de tranen toch en ze besloot weg te gaan om dit voor eens en voor altijd af te sluiten.

Het knarsen van de sleutel in het slot was een heel bekend geluid, maar nu klonk het alsof haar laatste uurtje had geslagen, wat natuurlijk niet waar was, want ze was er nog, zij had alles overleefd. Er waren mensen geweest die haar hadden geholpen. Iets wat ooit onmogelijk had geleken: failliet gaan met een goed lopend restaurant, was gebeurd, maar het leven ging desondanks verder. Tenminste dat was wat iedereen maar tegen haar bleef zeggen. Zelf was ze er nog niet helemaal uit, hoe dat leven er

dan uiteindelijk uit zou zien.

Een moment overwoog ze om naar haar moeder te gaan omdat ze zich alleen en mislukt voelde, maar misschien was het beter om thuis te blijven, juist vanavond. Haar moeder zou natuurlijk proberen haar wijs te maken dat alles wel goed zou komen en ze nu helemaal opnieuw kon beginnen en dat ze dat best zou redden. Daar was ze nog niet aan toe. Ze mocht best een beetje treuren over het verlies van haar droom. Vandaag, nu alles echt voorbij was.

Nadat ze de sleutels bij Isaak, de man die haar bij het faillissement begeleidde, had gebracht, slaakte ze opnieuw een zucht toen ze in de kleine, oude en lelijke mosterdgele Renault Twingo stapte.

Dat ze nog helemaal niet klaar was voor haar nieuwe leven, bewees ze toen ze verkeerd reed, dat pas na een minuut of vijf merkte en ze dus een hele omweg moest maken naar haar nieuwe flat. Ze ergerde zich naar, want ze was er toch al een paar keer geweest en dit opont-houd was helemaal niet nodig geweest. Maar vermoedelijk wilde iets in haar nog niet beginnen aan haar nieuwe leven.

De flat rook ongewoon, zoals natuurlijk ie-

der nieuw huis zou doen. Ze vond het er koud en zelfs al hadden haar ouders en haar broer hun best gedaan en geholpen bij het schilderen en het alvast neerzetten van haar spullen: ze had niet het gevoel dat ze nu thuis was, zelfs al stonden hier nog een paar van haar eigen meubels.

Alles wat ze niet nodig had gehad had ze moeten verkopen. Ze had de afgelopen maanden de ene na de andere rommelmarkt afgelopen om haar spullen kwijt te raken en ook via Marktplaats had ze spullen kunnen verkopen. Zelfs spullen die ze veel liever had willen houden, ze had het geld nodig omdat ze met zo min mogelijk schulden had willen opgeven en alles wat mensen mee wilden nemen had ze verkocht. Zelf had ze alleen nog over, wat iemand anders niet goed genoeg had gevonden en eerlijk gezegd zag het er ook een beetje zo uit. Niets paste nog echt bij elkaar, niets leek nog bij haar te passen.

Haar grijsblauwe bank was de bank die ze in haar allereerste flatje ook had gehad, twintig jaar oud en die in het appartement in de logeerkamer had gestaan. De eettafel was de tafel die perfect bij haar eethoek had gepast, alleen was het wel gelukt de stoelen die erbij hoorde te

verkopen. Ze zou er een paar klapstoelen omheen moeten zetten als ze bezoek zou krijgen. De TV had ze van haar broer geleend en haar kookboeken stonden nog in dozen gepakt op de grond. De kookboeken had ze nooit geprobeerd te verkopen. Want ooit zou koken vast weer leuk worden en heel misschien zou ze ooit weer voor haar beroep koken...

Morgen was het vroeg genoeg om met haar nieuwe leven te beginnen, vanavond zou ze nog mogen rouwen om wat ze had verloren.

De nacht was lang geweest en Babette stond de volgende ochtend, nog steeds erg vermoeid, toch maar op. Ze ontdekte dat haar moeder haar een sms had gestuurd.

‘We hebben nog iets voor je, misschien kan je het nog gebruiken in je nieuwe huis.’

Babette had geen idee van wat dat zou kunnen zijn, maar omdat ze niet in de flat wilde blijven zitten, bang dat ze zich weer alleen maar eenzaam, mislukt, verlaten en vol schuldgevoelens zou voelen, besloot ze meteen haar moeder op te zoeken, om te ontdekken waar het over ging.

Christa glimlachte toen ze haar zag. ‘Je ziet er moe uit,’ zei ze toen het nogal overduidelijke.